

Sygn. akt V CSK 542/17

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko A.K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.

z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa .../16,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w K. na rzecz adwokata A. K. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2017 r. Sąd Apelacyjny w K. oddalił apelację powoda J. .d wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 maja 2016 r. W motywach rozstrzygnięcia wskazał, że podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że pozwany A. K. dochował należytej staranności zawodowej, pouczając powoda o zasadach zaskarżenia wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 19 grudnia 2013 r. wydanego w sprawie I ACa .../13.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powoda. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona, ponieważ zaskarżony wyrok w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 378 § 1 i art. 382 w zw. z art. 391 k.p.c., Sąd Apelacyjny nie rozpoznał bowiem zarzutów apelacji, w tym zwłaszcza zarzutu dotyczącego nie przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy dowodu z akt sprawy Sądu Apelacyjnego w K. (sygn. akt I ACa .../13). Dowód ten miał istotne znaczenie, skoro miał wykazywać, że wniesienie w tej sprawie skargi kasacyjnej i zażalenia na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, doprowadziłoby do zmiany wyroku na korzyść powoda.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skonfrontowanie zaskarżonego orzeczenia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by spełniona została przesłanka oczywistej zasadności skargi, o której mowa wyżej.

Wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. obowiązek sądu drugiej instancji nie oznacza konieczności osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji, wystarczające jest bowiem odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7 - 8, poz. 124, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2017 r., I PK 264/16, nie publ., z dnia 30 września 2016 r., I CSK 623/15, nie publ. i, z dnia 15 września 2016 r., I CSK 659/15, nie publ.).

Apelacja powoda była wyjątkowo lakoniczna i nie wymieniono w niej nawet akt sprawy I ACa ../13 Sądu Apelacyjnego w K., o której mowa we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (k. 179). Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny rozważył zarzuty sformułowane przez skarżącego w apelacji, w tym zarzut dotyczący wadliwości postępowania dowodowego. Wskazał, że podstawę faktyczną rozstrzygnięcia stanowiły w szczególności pismo z dnia 19 grudnia 2013 r. oraz z dnia 1 lutego 2014 r.,

z których wynika, że pozwany poinformował powoda o treści wyroku z dnia 19 grudnia 2013 r. oraz o tym, jakie przysługują mu uprawnienia procesowe. Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że z uwagi na przedmiot żądania Sąd Okręgowy prawidłowo nie przeprowadził dalszego postępowania dowodowego, ponieważ żądanie pozwu oparte było na niewłaściwym, w ocenie powoda, pouczeniu go przez pełnomocnika z urzędu o środkach zaskarżenia, co nie znalazło potwierdzenia w postępowaniu dowodowym. Skoro zdaniem Sądu Apelacyjnego pełnomocnik działał z zachowaniem należytej staranności, bezprzedmiotowe było prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczności związane z tym, czy jego zaniedbanie pozostawało w związku przyczynowym z niekorzystnym dla powoda rozstrzygnięciem.

Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, że Sąd Apelacyjny ferując wyrok rażąco naruszył art. 378 § 1 i art. 382 w zw. z art. 391 k.p.c.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016, poz. 1714 ze zm.).

kc

aj

